

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Απ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - "Έτος ΚΓ" Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1266	Τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου 15 Ἰουνίου 2006	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἡ ὥρα τῆς χάριτος

«Ἀδελφοί, ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ, ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας» (Ῥωμ. 13,13-14)

ΣΗΜΕΡΑ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἑορτὴ τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου. Ἐὰν ἐξετάσουμε τὸν ἅγιον Αὐγουστίνον **κατὰ κόσμον**, χωρὶς ἀμφιβολία ἦταν χαρισματοῦχος μὲ ἔξοχα τάλαντα: ῥήτορας σπάνιος, συγγραφεὺς ἐμπνευσμένος, δημιουργὸς μὲ πλούσια φαντασία, μεγαλοφυΐα, πνεῦμα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ σπανίως παρουσιάζονται. Ἀλλὰ τί νὰ τὰ κάνης ὅλα αὐτά; Τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα γιὰ τὸν ἱερὸ Αὐγουστίνον εἶνε, ὅτι ἦταν **ἅγιος**. Περιφρονημένη σήμερα ἡ ἀξία τῆς ἀγιότητος. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ὠραιότερος τίτλος ἀπὸ αὐτόν. Μία εὐσεβῆς ψυχὴ λέει: «Θέλω νὰ γίνω ἅγιος, ὅσο κι ἂν μοῦ στοιχίσῃ». Ἄγιος θὰ πῆ καθαρὸς ἀπὸ ἁμαρτία.

* * *

Ἄγιος λοιπὸν ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος. Ἄλλὰ ἦταν **ἅγιος ἐκ γενετῆς**; Ὁχι. Κάθε ἄνθρωπος γεννιέται μὲ τὸ λεγόμενο προπατορικὸ ἁμάρτημα. Ὅπως ψάλλει ὁ Δαυῖδ, «ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου» (Ψαλμ. 50,7). Νιώθει **ἐνοχος** γιὰ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, ἀλλ' ἐνοχος καὶ λόγῳ τῶν προσωπικῶν του ἁμαρτημάτων. Γι' αὐτὸ ζητάει τὴ λύτρωσι. Ξέρετε πῶς μοιάζει; Ὅπως ἐκεῖνος ποὺ ἔπεφτε στὸ **λαβύρινθο** τῆς ἀρχαίας μυθολογίας. Ποιὸς νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ κεῖ; ἡ φιλοσοφία; ἡ ποίησις; ἡ πολιτική;... Μόνον ὁ μίτος, τὸ νῆμα. Καὶ ποιὸς εἶνε ὁ μίτος; **Ἡ πίστις** στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὅποιος πιστεύει στὸ Χριστὸ καὶ μετανοεῖ εἰλικρινῶς, βρίσκει τὴ λύτρωσι. Αὐτὸ βλέπουμε στὸν βίο καὶ τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου.

Ἄμαρτωλὸς ἦταν, **μεγάλος ἁμαρτωλός**. Παρὰσούρηκε ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ κακοῦ στὴν παιδικὴ καὶ νεανικὴ του ἡλικία. Ἡ ἁγία μητέρα του, ἡ Μόνικα, προσευχόταν στὸ Θεὸ καὶ ἔκλαιγε γι' αὐτόν. Τότε ἕνας ἐπίσκοπος ποὺ

τὴν ἄκουσε τῆς εἶπε: «Παῖδι, ποῦ ἡ μάνα του κλαίει τόσο πολὺ γι' αὐτό, εἶνε ἀδύνατον νὰ χαθῇ». Καὶ πράγματι ὁ Αὐγουστίνος ἐν τέλει **μετανόησε**. Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ καθόταν στὸ περιβόλι του κάτω ἀπὸ μιὰ συκιά, ἄκουσε μία μυστηριώδη φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ: «**Πάρε καὶ διάβασε**». Μόλις ἄνοιξε τὴν ἁγία Γραφή, τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸ ῥητὸ «Ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ, ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας» (Ῥωμ. 13,13-14). Τότε ἦλθε σὲ μετάνοια, μετάνοια βαθειά. Καὶ ὄχι ἀπλῶς ἐξωμολογήθηκε τὰ ἁμαρτήματά του, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔγραψε σὲ βιβλίον ποὺ λέγεται «**Ἐξομολογήσεις**».

Ἔτσι ὁ Αὐγουστίνος ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ἄρχισε πλέον μιὰ νέα ζωὴ.

* * *

Στὸν ἱερὸ Αὐγουστίνον βλέπουμε, ἀγαπητοί μου, δύο πράγματα: **τὸ βάθος** καὶ **τὸ ὕψος**. Ἐφθασε σὲ πυθμένα ἁμαρτίας, ἀλλὰ κατόπιν καὶ σὲ ὕψη ἀγιότητος διὰ τῆς μετανοίας.

Ἡ ζωὴ μας ῥέει συνεχῶς ὅπως τὸ ποτάμι. Συνήθως κινεῖται σ' ἓνα κύκλο καθημερινῶν ἀσχολιῶν καὶ συνηθειῶν: γι' αὐτὸ τὴ λένε ρουτίνα καὶ κάποιος φιλόσοφος εἶπε: Ὅποιος ἐζησε μία ἡμέρα, ἐζήσε ἑκατὸ χρόνια. Γιατί ὁ,τι συμβαίνει σὲ μία ἡμέρα, κατὰ κανόνα ἐπαναλαμβάνεται ὅλες τίς ἄλλες ἡμέρες μὲ μικρὲς παραλλαγές: φαγητό, πιτό, ὕπνος κ.λπ., τετριμμένα πράγματα. Ἐν τούτοις μέσα στὴ ροὴ τῆς ζωῆς τοῦ κάθε ἀνθρώπου ἐρχονται καὶ ὠρισμένες **στιγμὲς ποὺ ξεχωρίζουν**. Ποιὲς εἶν' αὐτές; Ἄν ρωτήσης τὸν καθένα γύρω σου, Ποιὰ εἶνε ἡ σπουδαιότερα στιγμὴ ἢ ὥρα τῆς ζωῆς σου; θ' ἀκούσης διάφορες ἀπαντήσεις. Ὁ ἐ-

νας θὰ πῆ· Ἡ ἡμέρα πού γεννήθηκα. Ὁ ἄλλος θὰ πῆ· Ὅταν μου ἔπεσε τὸ λαχεῖο. Ὁ ἄλλος θεωρεῖ ἡμέρα μεγάλη ὅταν μετὰ ἀπὸ κόπο πῆρε τὸ πτυχίο του. Ὁ ἄλλος θεωρεῖ ἡμέρα χαρᾶς καὶ εὐτυχίας τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του. Οὐτε ἐγὼ τὸ ἀρνοῦμαι. Ὁ ἄλλος θεωρεῖ σπουδαία ἡμέρα τῆς ζωῆς του ὅταν πῆρε κάποιο ἀξίωμα. Ὁ καθένας, καὶ ὁ πιὸ ἄσημος, ἔχει μέσ' στὴ ρουτίνα τῆς ζωῆς, στιγμὲς ἐξαιρετικές.

Ἄλλ' ἐὰν ρωτοῦσες τὸ Μέγα Κωνσταντῖνο, Ποιὰ εἶνε ἡ σπουδαιότερα ἡμέρα τῆς ζωῆς σου; δὲ θὰ σοῦ ἔλεγε, Ἡ ἡμέρα πού ἐγίνε στρατηγὸς ἢ βασιλιάς; Θ' ἀπαντοῦσε· Ἡ σπουδαιότερα ὥρα μου ἦταν ὅταν εἶδα στὸν οὐρανὸ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ μὲ τὴν ἐπιγραφή «*Ἐν τούτῳ νίκα*». Ἄν ρωτοῦσες, τὸ Μέγα Ἀντώνιο, Ποιὰ εἶνε ἡ σπουδαιότερα ἡμέρα τῆς ζωῆς σου, θ' ἀπαντοῦσε· Ὅταν στὴν ἐκκλησία ἄκουσα τὸ «*Πῶλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς...*» (Ματθ. 19,21). Ἄν ρωτοῦσες τὴ Μαρία τὴν Αἰγυπτία τὴν ἀμαρτωλὸν, Ποιὰ εἶνε ἡ σπουδαιότερα σου ὥρα; θὰ ἔλεγε· Ἡ ὥρα πού προσκύνησα τὸ σταυρὸ στὰ Ἱεροσόλυμα. Κι ἂν ρωτήσης τὸν ἱερὸ Αὐγουστῖνο, τοῦ ὁποῦ τὴ μνήμη ἐορτάζουμε, θὰ σοῦ πῆ· **Ἡ ὥρα τῆς μετανοίας μου**, ὅταν ἔκλαψα γιὰ τὸ παρελθόν μου καὶ ἐπέστρεψα στὸ Χριστό.

Δὲν γνωρίζω ἂν ζητε ἐσεῖς τὸ Χριστὸ συνειδητά, διότι οἱ πιὸ πολλοὶ τὸν ζοῦν τυπικά. Ἄν λοιπὸν τὸν ζητε συνειδητά, σὰς ἐρωτῶ· **Ἐπάρχει στὴ ζωὴ σας αὕτη ἡ ὥρα;** Μπορεῖ νὰ ῥχεστε στὴν ἐκκλησία, ν' ἀνάβετε κεριά, νὰ κάνετε σταυροὺς καὶ μετάνοιες, νὰ νηστεύετε, ν' ἀκοῦτε ὁμιλίες· ἀλλ' ὑπάρχει καὶ μιὰ ὥρα σημαντική, πού τότε χτυποῦν τὰ σημαντὰ τῶν οὐρανῶν γιὰ τὴν ψυχὴ μας. Αὕτη ἡ ὥρα στὴ γλώσσα τῆς Ἐκκλησίας μας ὀνομάζεται ὥρα τῆς χάριτος. Τότε ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται γιὰ τὸν ἑαυτό του ὅτι εἶνε ἕνα μηδὲν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, συγκλονίζεται, κλαίει κι ἀναστενάζει, καὶ λέει στὸ Θεὸ ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ τὸ «*Ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου*» (Λουκ. 15,18,21). Τὴν ἔχουμε λοιπὸν ἐμεῖς αὕτη τὴν ὥρα; Θέλω νὰ ἐλπίζω, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ σὰς τὴν ἔχουν ζήσει. Ἦταν κι αὐτοὶ ἀμαρτωλοὶ, ζοῦσαν προηγουμένως μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό. Ἀλλὰ μὲ διαφόρους μεθόδους τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου (εἶτε ἀπὸ ἕνα κήρυγμα, εἶτε ἀπὸ ἕνα βιβλίο, εἶτε ἀπὸ μιὰ περιπέτεια, εἶτε ἀπὸ μιὰ ἀσθένεια, εἶτε ἀπὸ ἕνα διωγμὸ, ἢ ἀπὸ διάφορα ἄλλα συμβάντα εὐχάριστα ἢ δυσάρεστα – πολυποίκιλος εἶνε ἡ σοφία καὶ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ) ἔφθασαν κάποτε νὰ ποῦν τὸ «*Ἥμαρτον*». Καὶ **εἶνε ἀγία ἡ ὥ-**

ρα πού κατέφυγαν στὸ ἐξομολογητήριον καὶ ἐξωμολογήθηκαν τὰ ἀμαρτήματά τους καὶ αἰσθάνθηκαν νὰ ἐλαφρώνη ἡ ψυχὴ τους, νὰ πετᾷ μὲ φτερά ἀγγέλου.

Δὲν εἶνε παραμύθια αὐτά. Δοκίμασε, καὶ θὰ δῆς ὅτι ἡ **μετάνοια καὶ ἐξομολόγησις** εἶνε ἐκτόνωσις, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἕνα βάρος τῆς ψυχῆς, μέσα στὴν ὁποία συνωθοῦνται οἱ ἐνοχές. Ὁ ἄνθρωπος ὑποφέρει, καθὼς ἀκούει νὰ τοῦ φωνάζουν ὅλα, καὶ οἱ πέτρες καὶ τὰ δάση καὶ τὰ φύλλα τῶν δέντρων καὶ τὰ ἀστέρια, ὅλα τοῦ λένε μιὰ φωνή· Εἶσαι ἐνοχος, εἶσαι ἀμαρτωλός!... Ὅσο καὶ ἂν ἡ θεωρία τοῦ Μάρξ προσπαθῆ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ αἶσθημα τῆς ἐνοχῆς, αὐτὸ μένει στὰ βάθη τῆς ψυχῆς. Καὶ ἡ αἰτία τοῦ δράματος τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε τόσο τὰ ἐξωτερικὰ γεγονότα —εἶνε καὶ αὐτά, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι—, ὅσο εἶνε τὸ ἐσωτερικὸ αὐτὸ βάρος, τὸ ἀφόρητο βάρος τῶν τύψεων, πού καὶ γλώσσες ψυχολόγων καὶ τραγικῶν ποιητῶν περιέγραψαν. **Ἐσωτερικὸ εἶνε τὸ δράμα** τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀναστενάζει ὁ ἄνθρωπος, σὰν ἄλλος Προμηθεὺς δεσμώτης ἀλυσοδεμένος στὴν κορυφὴ τοῦ Καυκάσου, καὶ ζητεῖ τὴ λύτρωσι. Καὶ ἡ λύτρωσις δὲν ἔρχεται παρὰ μόνο διὰ τῆς μετανοίας καὶ καταλλαγῆς μὲ τὸ Θεό.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐρωτῶ· Ἐχεις αἰσθανθῆ στὴ ζωὴ σου αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; **ἐξωμολογήθηκες τὰ ἀμαρτήματά σου** ὅπως ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος; Τότε εἶσαι εὐτυχής, **ζῆς πραγματικά**, αἰσθάνθηκες νὰ πνέουν ἐπάνω σου οἱ αὔρες τοῦ παναγίου Πνεύματος. Σ' ἕνα νεκροταφεῖο ὑπάρχει μιὰ ἐπιγραφή πού λέει· «Ἐδῶ εἶνε θαμμένος ἕνας γέροντας 80 ἐτῶν. Ἐζῆσε 7 χρόνια καὶ 7 μῆνες». Πῶς, ἀφοῦ ἔζησε 80 χρόνια, σημειώνει ὅτι ἔζησε 7 χρόνια καὶ 7 μῆνες; Δὲν ὑπάρχει ἀντίφασις· διότι ἐννοεῖ ζωὴ πραγματική, τὴ ζωὴ ἀπὸ τὴν ὥρα πού μετανόησε καὶ γνώρισε τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἀδελφοί μου· τὸ εἶπε ὁ σοφὸς Σολομῶν, πού εἶχε ὅλα τ' ἀγαθὰ τῆς γῆς· «*Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2). Πλοῦτος, δόξα, γνῶσις, ἐπιστήμη, τὰ πάντα μάταια. Ἐνα μόνο ἀξίζει· **νὰ θγῆ ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ λαβύρινθο**, νὰ πιστεύσῃ στὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Ναζωραῖον, νὰ χύσῃ δάκρυα μετανοίας. Ὅπως λοιπὸν ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος μετανόησε καὶ εἰσῆλθε στὴ σφαῖρα τῆς ἀγιότητος, ἔτσι κ' ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, διὰ πρεσβειῶν του νὰ εἰσέλθουμε σὲ νέα ζωὴ, ζωὴ ἀγιότητος, στὴν ὁποία μόνο ὑπάρχει ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου· ἀμήν.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**